

prebivalcem mnogo lepega dobička. Madrid šteje preko 400.000 prebivalcev, ima 71 trgov, 32 cerkev, bogate muzeje, umeteljniške zbirke, mej katerimi je zbirka slik bajé najbogatejša v vsej Evropi. Španjolci so lep, čvrst narod, posebno njih narodna nošnja jim kaj lepo pristoji. Slika vam kaže trg z ovočjem po južnih mestih španske dežele.

Glavno mesto na Portugalskem je Lizbona sè 204.000 prebivalci. Mesto ima nad 240 cerkev, 99 kapel in 82 samostanov. Obrti je tù malo, kupčije mnogo, ki je pa večinoma v tujih angleških rokah.

T.

Vstajenje.

Surrexit Dominus vere, Alleluja!

Vstal je Gospod res, Aleluja!

Minol je sveti postni čas, čas resnôbe in žalovanja. Trpeči Zveličar, katerega so položili pred kratkim v krasen, z mnogobrojnimi lučicami in raznobojnimi cveticami nakiteni grob, pred katerim se je zbiralo verno ljudstvo v tolpah molit ga in častit, vstal je častitljivo od smrti in dovršil človeško odrešenje.

Kako nenadoma se je vse izpremenilo! Ni več toge, ne žalovanja; vse je polno največjega veselja. Cerkev je slekla žalno obleko in se zavila v belo krilo. Kako veličastno doné zvonovi v visokem zvoniku, ki so pred kratkim še tožno molčali in oznanjujejo vesoljnemu stvarstvu veleslavno vstajenje in zmago Odrešenika! Vse se giblje in raduje, praznično je vsakdo oblečen. Delo počiva in vse se zbira v prostorno cerkev. Tù prepevajo peveci veselo „aleluja“ in duhovnik oznanuje: „Vstal je Gospod res!“ Približa se krasnemu božjemu grobu, vzdigne presveto telo in k ljudstvu obrnen zapoje trikrat z vzvišenim glasom: „aleluja!“ Vse se dvigne po konci in hiti udeležiti se slavnostnega spreveda. Iz velikih cerkvenih vrat se usiplje pobožno ljudstvo; par se vrsti za parom in podaljša dolgo vrsto. Sprevod se pretrga, in duhovnik noseč Najsvetejšega prestopi v svečanem spremstvu cerkveni prag. A hitro se sklene zopet sprevod, ker nove tölpe se usipavajo na prosto nasledovat blagoslavljajočemu Bogu. Kakor angeljski glasovi se glasi v nebo vesela pesen:

Zveličar naš je vstal iz grôba!

Vesel prepevaj, o kristjan!

Premagana je vsa hudôba.

Dan's je rešenja tvoj'ga dan!

Potrta je pekla oblást,

O poj, kristjan, hvaležno čast! Aleluja!

Kje, smrt je zdaj premaga tvoja?

In tvoje ostro zêlo, kje?

Veselo upa duša moja.

Življenje večno čaka nje.

Moj Jezus je od mrtvih vstal,

Kraljestvo smrti pokončal! Aleluja!

In pobožno ljudstvo ponavlja vse razvneto in vzradoščeno „aleluja.“ Sree vsacega je neizmerno veselo, polno hvaležnosti in najslajših čutil, a jezik nima moči, da bi je mogel razodeti in pokazati svetu. V glasnej molitvi, katero si nakladajo mili, mogočni glasovi zvonov, da jo nosijo tja nad oblake na svojih lehnih krilih, zjedinjuje se veselje in koprnjenje nebrojne množice.

Prapori vibrajo veličastno po zraku; zdaj se nekoliko umirijo, a kmalu se dvignejo k višku, kakor da bi vzplávala krilata ptica pod jasno nebo. Le trenotek ne počiva to slavno znamenje velike zmage.

Sprevod se pomika počasi proti cerkvi nazaj. Vsakateremu se zdi to veselje prekratko; rad bi šel še dalje po ravnem polji za milim Zveličarjem. Marsikoga se hoče polastiti tōga, ko stopa po končanej slovesnosti proti domu in na tihem si želi, da bi mu podelil Bog milost, da bi mogel še mnogokrat prisoten biti pri tem sprevodu. — Dà, res veličasten in prijeten je tak prizor!

A ne samó človek, kateremu je podaril Stvarnik pamet in prosto voljo ter ga oblagodaryl z nebrojnimi drugimi zakladi, časti svojega Odrešenika, temveč tudi vesoljno stvarstvo se veseli njegovega čestitljivega vstajenja.

V naravi se gibljejo nove moči,

V življenje pomlájeno vse se budi.

(*Krilan.*)

Skopnel je sneg, in leđ se je stajal. Blagodejni žarki zlatoobraznega solnca so pogrnili pomlájeno naravo z novim, zelenim prtom. Log in livada, gozd in travnik sta se oblekla praznično. V najlepših bojah se vse lesketa. Brez broja cvetic je priklilo v svoje nežnosti in raznobojnej krasoti na dan, da se veselē skupno velikega praznika ter povekšujejo to slovesnost. Snežnobeli zvončki pritrkujejo tako veličastno; vijolice, šmarijnice, potóčnice in zlatice poveličujejo z mnogobrojnimi drugimi sesticami v svoje skromnosti s tihim šumenjem in z blagodejno vonjavo vstajajočega Gospoda.

Oj to se v travi jáсно blíska,

Po jarkih vse svitló, zlató.

Stotisoč tam trobentie píska

Glasán pozdrav domóv v nebo.

(*Gregorčič.*)

Na ravninah se dvigujejo ponosno visoka drevesa z novič ozelenelimi vejami, nakitenimi z najlepšim cvetjem. Kako lepi prapori so to v prostej naravi, katerim je podaril Stvarnik sam toliko krasoto!

In tudi drobne ptičice ne zaostajajo. Vrnile so se iz vročega juga nazaj v miljene ródne kraje. Povsodi: v senčnih logih, na zelenopisanih livadah, ob bistrih potocih se sliši zvonki ptičji glas.

Na vrbi tik srebrnega vrelea sedi milotožno žvrgljajē drobna penica; v nizkem grmu preslavlja slavec dobrega Stvarnika in ne daleč od tod gostoli ponižna taščica, katerej odgovarja skrivnostno pepelasta črnoglavka. Na jablani tam ščebetá pridna senica, iskaje kvarljivih gosenic, in živahni ščinkovec se skuša ž njo v umétnosti. Lehnokrila lastavica drobí, neprenehoma po zraku frfetaje, milo pesenco, in ljubka pastiričica skaketá veselo po kamenih ob deročej reki. Na širnej njivi v visokem žitu, obetajočem bogato žetev, prepeluje drobna ptiča prepelica, in nad njo se vije v sinje nebó pevec skorjanec z najlepšimi pesnimi Stvarnika hvaleč in razveseljujoč človeško sréc. —

Iz zastarelega ulja vzletí deloljubna bučela, ki je prespala vso zimo in brenčí čez pestre livade ter od cveta do cveta letajoč nabira sladkega medú. Prijazno se jej druží pisani metulj, zibajoč se, kakor zračni čolnič nad oživeló naravo, ki se usidri na sleharnem cvetu. Nebrojni drugi hrosti, okrašeni s svetlimi, lesketajočimi se krili hité iz zemlje na oživljeno raván. —

Vesoljna narava se budi in veseli vstajenja nebeškega Zveličarja; vse ga slavi in opéva s svojimi glasovi. In ti, sréc, moreš-li ostati neobčutljivo pri takem splošnem radovanji? . . .

Primož Jüteršek.

